

מסורת הש"ס

(א) רש"ל אביי, (ב) קדושין
מט., (ג) [לעיל עו:],
(ד) [קדושין מח:], (ה) נערי
תוס' לעיל עו: ד"ה ומר
זכר, (ו) קדושין מח:, (ז) גיטין
קסא, (ח) רש"ל, ט) נעירובין
דף קב: וס"נ, י) ג"א כשר
ג' ויחזיקו ואל קסא, כ) רש"ל
ומיחו' י"ל, ד) רש"ל,

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. דכי עבדיה בעל שליח
כתוב על מנהג המדינה
הוא דשויה. רש"י קידושין
מט. ב. [ד]מ"מ תרוייהו
מסהדי דמנהג רבי ביה.
רש"י סנהדרין ג. א. [ב]זה
אומר בפני הלוהו מנה וזה
אומר בפני הלוהו מנה, זה
לא ראה של זה, נמצא שאין
באן עדות שלם במנה אחת.

[illegible]

אלא אבק לשון הרע אמר רב יהודה אמר רב "רוב בגזל ומיעוט בעריות והכל בלשון הרע בלשון הרע סלקא דעתך אלא 'אבק לשון הרע': רשב"ג אומר הכל מנהג המדינה: ותנא קמא לית ליה מנהג מדינה אמר רב אשי באתרא דנהיגי פשוט וא"ל עביד לי פשוט ואול עבד ליה מקושר קפידא נהיגי מקושר וא"ל עביד לי מקושר ואול עבד ליה פשוט קפידא כי פלוגי באתרא דנהיגי בפשוט ומקושר וא"ל עביד לי פשוט ואול עבד ליה מקושר מר סבר קפידא ומר סבר מראה מקום הוא לו אמר אביי רשב"ג ור"ש ור' אלעזר כולחו סבירא להו מראה מקום הוא לו רשב"ג הא דאמרן ר"ש דתנן ר"ש אומר אם הטעה לשבח הרי זו מקודשת ר' אלעזר דתנן האשה שאמרה התקבל לי גימין ממקום פלוגי וקיבלו לה ממקום אחד פסול ור' אלעזר מכשיר מר סבר קפידא ומר סבר מראה מקום הוא לו: [פשוט שכתוב בו עד אחד כו'] בשלמא מקושר שכתוב בו שני עדים פסול איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ובעלמא כשר חכא נמי כשר קמ"ל דפסול אלא פשוט שכתוב בו עד אחד פשימא אמר אביי לא נצרכא דאפי' עד אחד בכתב ועד אחד בפה אמימר יאכשר בעד אחד בכתב ועד אחד על פה א"ל רב אשי לאמימר והא דאביי מאי א"ל לא שמיע לי כלומר לא סבירא לי אלא קשיא מתניתין

לטרורן מלקוחות דשני עדים הכתובים בשטר הוא דמפקי ליה לקלא ואינו אלא כמלוה על פה וטרפה מבני חרי כדין המלוה את חצירו בצעדים בלא שטר וגם הלוה יכול לומר פרעתי ולא יכול המלוה לגטעון ללוה היה לך לקרוע שטר שצדי מכיון שלא נעשה כמקון התכמים לא חשבו הלוה ולא זוכר לשואלו למלוה: **אמורא אכסר** **בצנע** **אחד צנכ**. וכתב ידו מקויים ממקום אחר בעדים ועד לאחד נמי בעל פה מסהיד על אותה מלוה. ונראה בעיני דלגמרי ממכשיר אפילו לטרורן מלקוחות כאליו נחתמו שני עדים דעד אחד בשטר ועד אחד בעל פה מפקי ליה לקלא ונראים הדברים כן דסתם ממכשיר לגמרי משמע: **אי הכי קשיא מתניתין**. דפרכין פשטא: ומשני

נראה שניהם כאחד שההלואה והמסירה לא היו כאלה של היה יכול לעל ראית המלוה ושמיעת ההודאה אין השטר מועיל כלל והיו לגמרי נקשה כי נראה שהעד החתום חשוב כעד בשעת מסירה שעל דיו יד' בכתב ועד אחד בעל פה לת"ק דרבי יהושע בן קרחה היינו משום (א) שראו או שמעו כאחד שראית העד בעל פה היתה בשעת ראייה או ממסירה לפי שהרבה פעמים היתה בלא ראות המלוה כלל כדתנן (לקמן ד' כבמאן דאמר אפילו בשטרי' ז' [דלאן] אקנייתא דעדיו בחיתומיו וכן ל' א' בלא ראותא שפן חשוב עד בראיה וז' מאחר שפן ראיתו ידוע לנו ע"י ה' שחזינו לא חשזינו עדותו כראית המלוה אפילו אם ראה אותו וצירי פה מהו [שיטתו] ועד אחד בכתב כלום הוא לכך] צריכא כהויה ש

[illegible]

גט פשוט פרק עשירי בבא בתרא

קסם.

לג א ב מ״י פכ״ז מהל'
איסורי ביאה הל' יט:
לד ג מ״י פ״ט מהל'
גיורושין הל' לד סמג
עשין ז טושיע אחיע סי'
קמא סעיף מט':
לה ד מ״י פ״ד מהל' עדות
הלכה ה טושיע ח״מ
סי' ל סעיף י:

רבינו גרשום

מספיר לה"ד חן: אבק
 שות חרר. ואלו משמר: ר'
 עותות חן בולט. משמכין
 בכשש ומתן ומשקרין:
 חן כמנהג המדינה. שאם
 נהנין לעשות פשוט ונעשה
 מקשר פסול או מקשר
 פשוט פסול. מדינה
 רשביג' אומר להלך כמנהג
 המדינה מכלל דת"ק (ל'
 חן מנהג המדינה.) ח'
 מקשרת פשוט שכבדו ע"ה
 אחריהו ומקשר שכתבו
 ידיו מתוכו שניה פסולין'
 אלא כל אחד צריך להחזיק
 בחיובתו. כ"ס"ל דבול
 מקשר צריך להלך אחר
 מנהגו ואם שניה פסול:
 אמר רב אשי. ודאי
 להרחיבו חסדו להו אהרן
 כמנהג המדינה ובאתור
 נהניו פשוט ואמר לה
 לסופר עבד למלוה פשוט
 חן קפידו אהרן ופסול
 ואלו לדבריו חסדו
 כמלוה על פה ואינו שותף
 כל: לקוחות: ח"ק סבר.
 אע"פ נהניו חסדו אהרן
 כתרתינו א"ה האו א'
 האו אומר לה עבד ל'
 פשוט ועבד ל'ה מקשר
 קפידו אהרן שאינו רוצה
 שישנה וכשישנה פסול
 וזר סבר רשביג' חסדו
 נהניו כתרתינו מראה
 חסדו או להו דאי מקשר
 ל'ה לעשות פשוט לאו
 פשוט דקמר קפידו ל'
 אלא חסדו דקמר לה עבד
 ל'ה פשוט קפידו משום
 לדלית ל'ה נטרותא חסדו
 עבד ל'ה מקשר חסדו
 חסדו נדיחיה ל'ה האו
 ונהניו נמי מנהג המדינה:
 אם טעה חסדו ש"ר וז'
 מקרשתה המקשר ואמר
 לה על מנת שאני לו
 נעמצא חסדו על מנת שאני
 לו וקבלה עליה נעמצא
 עשירי הינו שנות פשוט
 חן מקרשתה האו אי משום
 נדמראה חסדו הוא לו ודין
 נדמראה להקשרשן לו בכל
 דהו כל שכן נדמראה
 לשבח: וקבלו במקום או
 פשוט דלא שרי
 ש"ל ל'ה לקבלה אלא בהיותו
 פסול פלוני קרפייה או
 נדמראה אהרן לא איכפת
 לה אם תולד ידעיה דהיי'
 גרשוה וברכותא אחרינא
 כל ינאה לו להחביות
 ש"ל פ"ת דין. ר"ה אליעזר'
 ודמכסר חסדו נדמראה
 חסדו לו נדמראה חסדו
 שימצאנו לבדלעל באתור
 מקום להלך אהרן ל'
 במקום פלוני ואם מצאו
 במקום חסדו חסדו נמי
 נדמראה חסדו אהרן ובעלמא
 ש"ל דהו חסדו על פשוט
 ש"ל ערל חסדו: חכ"מ נמי
 במקשר בשני עדים ש"ל
 חסדו חסדו חסדו חסדו

על פה דמי: אמימר מכשר.

אלא להצטרף, דמפי' רבקה הוא. רש"י^ט, אבל שטר שחוחות עליו שני עדים במצות
 ט. וטפי עריך למימר אליבא דת"ק דר' נתן לא תביעי לך, דהא אמר עד שיעידו
 עות עד תשרי. שפי' ב"מ י' א'. דמדאורייתא שטר גמור הוא וליחבך לא קרינן בזה
 עד אחד, דבילו איירי כשחוחות שטר בשני ואלו מצאנו לקיים אחד א"כ הר"ל
 לה אביי ורבא כתבנו אחד בשבט פה. רש"י ע"ה.